

Zgodovinski uspeh sovjetske znanosti in tehnike

Obnovljena izdaja - Leto XV. - šte. 25 (625) - Trst - 18. junija 1963 30 lir

Spediz. in abb. post. - Gruppo 1

ŠTUDIJSKA KNJIŽNICA
VIA GEPPA 9
TRIESTE 312

DELO

glasilo KPI za slovensko narodno manjšino

VLADNA KRIZA

POLITIČNA KRIZA v Italiji še dalje traja. Ta se je v zadnjih dneh še zaostila. Propadlo je vsako upanje, da bo nova vlada že v kratkem imenovana. To zaostitev je povzročila Krščanska demokracija, ki se ne čuje prijazni z obstoječo stvarnostjo in še dalje trmasto vztraja na svojih starih pozicijah. Tisti del socialistov, ki je podpiral že prejšnjo sredinsko levičarsko vlado in ki je bil pripravljeno isto nadaljevati tudi sedaj, se je znašel v manjšini, kar je povzročilo tudi odstop sekretarja omenjene stranke. Če se je kdaj izkazalo dejstvo, da demokristjani vodijo neodgovorno politiko, potem se je to tem bolj izkazalo ravno v teh dneh. Obnašanje demokristjanskih politikov se prav lahko označi kot politični infantilizem.

Kakšen bo izhod iz sedanjega kritičnega položaja? To je vprašanje, ki si ga danes postavljajo množice državljanov. Toda na to vprašanje je težko odgovoriti. V resnici danes na to vprašanje še ni mogoče odgovoriti. Nekateri vidijo edini, četudi začasni izhod v imenovanjem enobarvne, to se pravi demokristjanske vlade. Toda volivci se niso izrekli za tako rešitev. In stranka, ki je izgubila glasove na zadnjih volitvah, nima pravice, da se še nadalje lasti političnega monopolu v državi. Drugi menijo, da bi bilo najbolje, ako bi bila imenovana, prav tako le začasno, takoimenovana poslovna vlada. Toda tudi v tem ni mogoče videti nobene rešitve. In volivci sami so to v prvi vrsti potrdili dne 28. in 29. aprila. Velika večina tistih, ki so volili proti Krščanski demokraciji, so to storili ne le v znak protesta proti njeni politiki, marveč zato, ker zahtevajo, da pride v državi do političnega preokreta, do reorganizacije državne strukture, do določene obnove, do izpolnitve demokracije in do reforme socialne politike. Tega pa ne more uresničiti začasna poslovna vlada.

Tovariš Togliatti je že takoj po volitvah jasno povedal, da 8 milijonov volivcev, ki so oddali svoj glas za KPI, ni mogoče postavljati ob stran in da morajo komunisti sodelovati v državi. In te dni je poudaril, da je mogoče premostiti sedanje politične težave. Tov. Togliatti

je tudi podčrtal, da so začasne takoimenovane poslovne vlade že v preteklosti dale zelo negativne rezultate. Omenil je, kako je taka vlada, pod predstvom Pelle privedla do vojaške mobilizacije v Italiji in bi bila kmalu sprožila vojni spopad z Jugoslavijo; poslovna vlada, ki ji je načeloval Tambroni, pa bi bila kmalu povzročila državljansko vojno. Že ta dva zelo

značilna in poučna primera dovolj zgovorno pričata, zakaj komunisti odločno nasprotujejo poslovnim in začasnim vladam. Volitve 28. in 29. aprila so temeljito spremenile politične sile tako v državi na splošno kakor tudi v posameznih strankah. In prav to zahteva temeljit preokret, ki mora priti do izraza tudi z imenovanjem nove vlade.

Ob koncu šolskega leta

Zakaj šolska oblast zavlačuje izdajo učbenikov?

Konec šolskega leta se ujema z izidom novih učnih načrtov za enotno srednjo šolo. Tisti, ki jim je vzgoja in izobraževanje mladine pri srcu, že razpravljajo o desetih straniščah ministrskega odloka, ki daje vzgojne smernice za novo šolo. Znano nam je, da so take razprave predmet tudi prizadevnejših tržaških in goriških šolnikov. Toda o učnih programih enotne srednje šole prihodnjic, saj so to vprašanja, ki se tičejo enotne srednje šole po vsej Italiji in njena boljša ali slabša ureditev bo odvisna predvsem od njenih načrtov, ter njenih učbenikov.

Ob koncu šolskega leta pa moramo spregovoriti prav o učbenikih. Letos so bili slovenski osmošolci edini učenci v Italiji, ki niso bili deležni vseh potrebnih brezplačnih učnih knjig, kar jim pripada po zakonu. V začetku šolskega leta, namreč, niso bile še tiskane slovenske pomožne knjige za III., IV. in V. raz., čeprav so bili njih rokopisi odobreni že julija preteklega leta. Učbenik za V. raz. je izšel že letos aprila in je že skoraj mesec dni v prodaji po 1080 lir vsak izvod. Zakaj ga ne razdelijo brezplačno? Zakaj pa je šolsko skrbništvo maja meseca zahtevalo, naj didaktični ravnatelj vrne neizkoriščene bone za dodelitev knjig?

III. pomožna knjiga je tudi že natiskana, a ni šepotljena. Zakaj? Saj je bil njen rokopis odobren že pred letom dni! Po-

možna knjiga za IV. razred pa je še v tisku. (Senator Vidali je v zvezi s tem že v prejšnji poslovni dobi postavil vprašanje v poslanski zbornici.)

Kaže, da ni ravnateljstvo za javno šolstvo pri vladnem generalnem komisariatu v Trstu posebno marljivo, kar se tiče ureditve tako važnega vprašanja: izobraževanja najmlajših.

Tudi nam ni znano, če je isti urad poskrbel za ponatis slovenske čitanke za V. raz., saj je že še samo kakih 100 izvodov! Tudi na višji srednji šoli že dalj časa čakajo na nekatere učne knjige, tudi take, čigar rokopis je bil že več kot pred letom dni odobren. In nazadnje bi moralo imenovano ravnateljstvo že sedaj poskrbeti za razpis natečajev za sestavo učbenikov za enotno srednjo šolo.

V kolikor nam je znano, je ta edini pristojni urad.

Upravičene zahteve

Slovenski šolniki zahtevajo uveljavitev določil zakona št. 1.012 z dne 19. julija 1961, ki se tiče pravnega priznanja slovenske šole.

Kot je znano, bi omenjeni zakon moral stopiti v veljavo šest mesecev po objavi v Uradnem listu.

Dve leti bosta kmalu minili odkar je bil sprejet omenjeni zakon, toda dekreti organika še niso izstavljeni. Leta 1962 so komunistični poslanci Roffi, Franco, Vidali in Beltrame postavili to vprašanje

Prva kozmonavtka Valja Terješkova in Valerij Bikovski dosegla nov rekord

SOVJETSKA ZVEZA te dni proslavlja novo veliko zmago. Te zmage se veselijo tudi vsi ljudje v svetu, ki ljubijo mir in napredek.

Po uspelem poletu vesoljske ladje «Vostok V.», v kateri je bil astronaut Valerij Bikovski, je prav tako uspelo poletela v vesolje z «Vostokom VI.» Valentina Vladimirovna Terješkova — prva astronautka na svetu. V sredo popoldne sta se oba vesoljska potnika srečno vrnila na Zemljo.

Od trenutka, ko je moskovski radio sporočil vest o poletu Bikovskega, so se širile vesti, da je v načrtu tudi polet neke ženske. Po vsem svetu so radijski poslušavci z nestrpnostjo pričakovali ta trenutek pa čeprav niso točno vedeli, ali je ta vest resnična. In pričakovanje ni bilo zaman. Od nedelje dopoldne, ko je bila vest o srečni izstrelitvi vesoljske ladje «Vostok VI.», na kateri je bila astronautka «Valja», se je zanimanje za Bikovskega zmanjšalo in misli so bile v glavnem osredotočene na prvo žensko, ki se je lotila tako drznega poskusa.

Kot je znano je bil prvi vesoljski potnik slavni Gagarin. Ta je poletel v vesolje 12. aprila

1961. Eno krožno pot okoli Zemlje je napravil v 108 minutah.

Prvemu astronautu je sledil Titov, ki je napravil 17 krogov okoli Zemlje in je vsega skupaj letel 25 ur in 18 minut. Ta polet je bil izveden v dneh 6. in 7. avgusta 1961.

Za tema dvema sovjetskima pionirjema je odletel v vesolje Američan Glenn. To se je zgodilo 20. februarja 1962. Njegov polet je trajal 4 ure in 56 minut, napravil pa je tri kroge okoli Zemlje.

Sledil je polet drugega Američana. To je bil Carpentier, ki je odletel v vesolje 24. aprila 1962. Njegov polet je trajal prav toliko kot polet Glenna. Tudi on je napravil tri kroge okoli Zemlje.

11. avgusta 1962 je poletel v vesolje tretji sovjetski astronaut, Nikolajev, naslednji dan pa njegov kolega Popovič. Prvi je v 94 urah napravil 64 krogov okoli Zemlje, drugi pa 48 krogov v 70 urah.

Sledil je polet dveh Američanov. Schirra je poletel 3. oktobra 1962, Cooper pa 15. maja 1963. Prvi je v času 70 ur napravil 6 krogov okoli Zemlje, drugi pa je 22 poletov v 32 urah in 36 minutah.

Valerij Bikovski je obkrožil Zemljo 82-krat in ostal v zraku 4 dni, 23 ur in 54 minut ter preletel več kot 3.500.000 km.

Valentina Terješkova je obkrožila Zemljo 49-krat, čas njenega poleta je trajal 2 dni, 22 ur in 50 minut, preletela pa je okrog 2 milijona km.

«Tass» je objavila uradno sporočilo o poletu «Vostoka V.» in «Vostoka VI.». Razen tehničnih podatkov, se v tem sporočilu dodaja, da sta kozmonavta upravljala svoji ladij in nadzorovala poslovanje njunih naprav. Izvršila sta vrsto znanstvenih meritev in sta opazovala (Nadaljevanje na 4. strani)

Jedrsko orožje v Sredozemlju

Neposredna teleprinterska zveza med Belo hišo in Kremljem vse kakor ni bistvena za razorožitev ali poskusne jedrske eksplozije. To do spodbuda za ta sporazum med vladama ZDA in ZSSR, je prišla prav iz ženevskega odbora osemnajststoričarjev, ki razpravljajo o razorožitvi in jedrskih eksplozijah.

Direktna teleprinterska zveza ni nikakršna «most», ki bi simboliziral povezavo prijateljskih oziroma sorodnih stališč dveh velesil. Nasprotno, to zvezo so vzpostavili v prepričanju, da bi z direktnim kontaktom v trenutku krize, torej takrat, ko bi zatajili, ali postali preozki, ali pa prečasni drugi «klasični» kanali, preprečili spopad, ki bi ga ne bilo mogoče več zaustaviti, da bi se že začel, a bi nemara nastal zaradi «napake v računu» ali pa emocionalne ocene nasprotnikovih namenov. Lanska kriza zaradi Kube je bila klasična šola v tem pogledu.

Na račun direktne zveze Bela hiša-Kremelj so se pojavili po svetu škodoželjni komentarji in melanholična skomizgovanja z rame: ali naj ta sporazum opraviči neskončna zasedanja komiteja osemnajststoričarjev v Ženevi. Če bi ga, potem ne bi bilo velike škode, ko bi trgovino takoj zaprli... Kajti vzpostavljane direktne zveze dela vtis, ko da bi predpostavljali možnost nove akutne krize, neposredne vojne nevarnosti. Istočasno pa ostajajo na mrtvi točki ključni problemi — razorožitev in poskusne eksplozije.

Sporazum ZDA-ZSSR o direktni teleprinterski zvezi pa vendarle odkriva zelo zanimivo stran postkubskih odnosov med dvema deželama. S to novostjo kažeta obe strani željo — ob stalnih kontaktih v Ženevi, Washingtonu in drugih krajih, ob stalni pismeni zvezi med predsednikom Hruščovom in predsednikom Kennedyjem — da ne bi radi opustili začetega dialoga. Teleprinterska zveza Bela hiša-Kremelj pomeni po našem mnenju samo novo, simbolično potrditev omenjene smeri v dialogu ZDA-ZSSR, pa tudi željo, da bi preprečili tak razvoj mednarodnih odnosov, ki bi svet pritrirali do vojne. To pa ni majhna stvar. To pomeni, da si doktrina miroljubne koeksistence, čeprav z veliko težavo, dejansko le utira pot v odnose med obema največjima in najodgovornejšima jedrskima silama ne glede na to, ali jo imenujemo z njenim prvim imenom ali ne.

Toda če je res tako, potem je prav gotovo treba pokazati več razumevanja, kot ga je bilo doslej na Zahodu, tudi za nekatera druga vprašanja, ki so v zadnjem času na dnevnem redu ženevske osemnajststoričarje. Nekega dne je npr. brazilski delegat De Castro izjavil, da vlivajo nekatera «nova dejstva» novo upanje v opustitev jedrskih poskusov. Med njimi je naštel tudi odločitev, ki jo pripisujejo predsedniku Kennedyju in predsedniku britanske vlade MacMillanu, da napravita nov korak pri ministrskem predsedniku Hruščovu, nadalje naj-novejšo resolucijo o denuklearizaciji Afrike, ki je bila sprejeta na konferenci v Adis Abebi po resoluciji petih latinsko-ameriških držav o denuklearizaciji njihovega področja.

Resolucijo petih latinsko-ameriških držav so svoj čas dostavili ženevski osemnajststoričarji. Pred dnevi je tudi sovjetska vlada dostavila osemnajststoričarji svojo znano noto z dne 20. maja 1963, v kateri je predlagala denuklearizacijo Sredozemskega morja. Nemara bo v Ženevi kmalu tudi resolucija iz Adis Abebe. To se nam zdi toliko bolj razumljivo, ker je tudi znani Rapackijev plan o deatomizaciji Srednje Evrope med materiali ženevske konference in ker so o njem že veliko razpravljali.

NATO, zlasti pa ZDA in Velika Britanija nasprotujejo predlogu SZ o denuklearizaciji Sredozemlja

Široki krogi v Atlantskih deželah zavračajo širjenje jedrskega orožja na njihove obale

Zakaj je potem predlog Sovjetske zveze o denuklearizaciji področja Sredozemskega morja naštel na takšen odpor v krogih ženevskega Komiteja in še posebej predstavnikov ZDA in Velike Britanije? Očitno zaradi tega, ker je plan o denuklearizaciji Sredozemlja v nasprotju z načrti o multilateralnih jedrskih sil NATO, po katerih naj bi imele ameriške atomske podmornice, oborožene z raketami Polaris, svoja oporišča v Spaniji, na Cipru, Malti in morda tudi v Italiji, Grčiji in Turčiji.

Po drugi strani zahodne velesile zavestno ignorirajo dejstvo, da prihaja sovjetska spodbuda po vrsti mnogih drugih konkretnih predlogov za deatomizacijo raznih področij: v Srednji Evropi, Latinski Ameriki, v Afriki. V najnovejšem času se je tudi finski predsednik Kekkonen angažiral za to, da bi še Skandinavijo proglasili za tako področje. Znani so tudi predlogi o denuklearizaciji Balkana in Jadrana, pa tudi Daljnega vzhoda. Z eno besedo, po vsem svetu se vztrajno prebijajo težnje in stremjenja velikega števila narodov in dežel, da bi onemogočili nadaljnje širjenje jedrske oborožitve. Ta problem je že več let na dnevnem redu vseh mednarodnih pogovorov o razorožitvi, prizadeval pa je posebno hude skrbi določnim krogom ZDA in Velike Britanije v trenutku, ko se je Francija pojavila kot avtonomna jedrska sila.

Tudi za Jugoslovane je nesprejemljiv angloameriški argument, da bi, če bi sprejeli sovjetski predlog o denuklearizaciji Sredozemlja, o-majali «sedanja vojaška ravnotežja» in da je to v nasprotju z načeli, ki so bila sprejeta v Komiteju osemnajstih držav, po katerih naj bi nobena stran ne predlagala ukrepov, ki bi ravnotežje lahko porušili.

Ne samo to, da je Jugoslavija geografsko v območju Sredozemlja, nima tudi nobenega zagotovila, da atomske podmornice ne bodo križarile po Jadranskem morju ali pa se morda celo zadrževale v pristaniščih na drugi strani Jadrana. Kar pa za deva ravnotežje, se zares postavlja vprašanje: ali se to ravnotežje ma-je z naraščanjem jedrske oborožitve zahodne zveze in s pretvarjanjem Sredozemskega morja v zahodni jedrski rezervar, ali pa z opuščanjem slehernega jedrskega oboroževanja na tem področju.

Sodimo, da se argument o rušenju ravnotežja obrača proti svojim avtorjem. Obžalovati je treba, ker zahodne sile niso pokazale več dobronamernosti in pripravljenosti za razpravo o predlogu, ki je bil ugodno sprejet in z razumevanjem v vrstah velikega dela ljudstev v sredozemskih državah. Kajti nihče se ne bi smel varati s sedanjo podporo nekaterih zainteresiranih vlad za jedrske načrte na mediteranskem področju. Na tem področju so suverene dežele, ki jih ti načrti «ego ipso» vključujejo med jedrska področja, ne da bi prizadele dežele za to kdo kaj vprašal. Toda ne samo te, ampak tudi široki krogi političnih ljudi v deželah Atlantske zveze na tem področju nasprotujejo širjenju jedrskega orožja do njihove obale.

Generalna skupščina OZN je sprejela resolucijo, po kateri naj bi Afriko razglasili za denuklearizirano področje. Nedavna konferenca afriških dežel v Adis Abebi je že enkrat poudarila to zahtevo. Toda s sklepom vlad ZDA in nekaterih drugih članic NATO, da bodo podmornice (in morda tudi ladje) z raketami Polaris prišle na podro-

čje Sredozemlja, se tudi vse dežele Severne Afrike dejansko vključujejo v novo jedrsko cono. NATO ravna tako brez njihove privolitve in celo proti njihovi volji, ki so jo že mnogokrat jasno izrazile. V zvezi s takim razvojem zahodnih strateških potez v času miru se nam vsiljuje misel, da je sklep Združenih držav, in njihovih zaveznikov v očitnem nasprotju z omejeno resolucijo Generalne skupščine OZN in da ne bi smel biti nihče presenečen, če bi zainteresirane dežele postavile ta prekršek pred letošnje javensko zasedanje Generalne skupščine.

Zdi se, da bi bilo pametno in tudi v duhu novega stila v kontaktih med Vzhodom in Zahodom, še posebej med Washingtonom in Moskvo, ko bi sovjetsko spodbudo o denuklearizaciji Sredozemskega morja sprejeli v ženevskem Komiteju kot osnovo za pošteno in konstruktivno razpravo. Če je našla direktna teleprinterska zveza med Belo hišo in Kremljem svojo spodbudo prav v Komiteju osemnajststoričarjev, potem je Komitej nedvomno še bolj odgovoren in pristojen tudi za tista vprašanja, ki so sestavni del kompleksne materije o razorožitvi.

(Gornji sestavek je napisal Mladen Iveković in je bil objavljen v listih «Vjesnik» in «Vprašanja naših dni».)

Solidarnost s španskim in portugalskim ljudstvom

Preteklo je že več kot četrstoletja, kar je Caudillo Franco s fjuhrerjevo in dučejevo pomočjo uničil špansko republiko, premagal junaški odpor španskih delavskih množic in tistih internacionalistično mislečih ter čutečih borcev, ki so nesebično prihiteli v boj, zavedajoč se, kakšna usoda čaka španskega delovnega človeka pod fašističnim jarmom. Toda tudi po porazu so ostale oči svobodoljubne javnosti usmerjene na Pirenejski polotok, kjer ta izraziti tiran zanika vse pozitivne vrednote, ki jih je španski človek ustvaril v svoji preteklosti; enomogoča realizacije sleherne pozitivne pobude, pa najsi gre za misel ali dejanje; fizično uničuje največje sinove in hčere ponosnega ljudstva, t.j. tiste, ki zaradi velike duševne in moralne energije, nočejo in ne morejo kloniti. Franco nije ogorčeno in brutalno vojno predvsem proti delavskemu razredu in proti osvobodilnemu razmišljanju, t.j. proti družbenima skupinama, ki že po svoji družbeno-zgodovinski naravi predstavljata direktno nasprotje njegovi anahronistični in reakcionarni družbeni bitnosti.

Francisco je popoln moralni izrodek sodobnega sveta, predstavlja absolutno negativnost celo v razmerju do buržoazne politike in morale. Na ta način je postal Franco neke vrste merilo v današnji svetovni politiki. Sile, ki ga podpirajo (bolj ali manj odkrito) s tem najizraziteje izpričujejo svojo moralno-politično re-sničnost, kažejo svoj resnični obraz, pogostoma pod demokratično masko. (Prav zaradi tega npr. ni naključje, da se odvrtaajo od dege-

neriranega diktatorja tudi katoliške politične grupacije, vsaj nekatere le-te morajo slediti pobudi katoliških množic, ki so ohranile čut odgovornosti ter elementarni človeškega dostojanstva).

Oči svetovne demokratične javnosti so uprte na Pirenejski polotok od koder prihajajo spodbudne tragične informacije. Spodbudno to, da nenehne slišimo o novih novih akcijah proti fašizmu, o strogem gibanju delavcev in študentov, o junaštvu ljudi v ječah in v čilnicah; skratka: odločno upirajo in volja španskega ljudstva ne puščata! Tudi tragičnih sporočil manjka; primer zločinskega uboj Juliana Grumana Garcie je le malčičen v dolgi verigi zločinskih dejanj falangistične vladavine.

V senci madridskega diktatorja in pod varstvom mednarodne realitije obstaja še ena nič manj mrabna kultura — portugalski diktator Salazar, ki si je tudi ustvaril «slovesno skrajno brutalnega zatiravca ljudstva in ciničnega kolonialista »klasičnega tipa», izkoriščevavca in mu-rivca na «onem kontinentu».

Opisano stanje, ki ga je težko raziti z besedami, seveda ne more trajati dolgo. Potrebni so nenehni napori, nenehno iskanje načinov, ki bi ljudstva Spanije, Portugalske, Angole, neosvobojenega dela Gvineje in drugih dežel, ki so na milost in nemilost izpostavljene tiraniji Franca in Salazarja, lahko zaživele v svobodi in miru.

Preteklo leto je potekalo v Spaniji v vzdušju skupnega delavskega boja. (Nadaljevanje na 4. strani)

Tržaška občinska uprava zanemarja probleme Opčin

Iz govora, ki ga je imel v mestnem svetu naš svetovavec tov. Lucjan Padovan

Na seji občinskega sveta v Trstu, ki je bila pretekli ponedeljek, je naš svetovavec tov. Lucjan Padovan, obravnaval probleme Opčin. Iz njegovega govora povzemamo naslednje:

Komunistični svetovavci so že pred mnogimi leti opozorili občinsko upravo na številne pereče probleme Opčin. O teh problemih so

kasneje večkrat spregovorili. Toda občinski odbori, ki so si v teh letih sledili, niso resno jemali na znanje teh problemov. Prav tako ni občinska uprava upoštevala predloga, naj se imenujejo nekatere ulice po imenih padlih za svobodo in po imenih kulturnih velikanih, Slovencev in Italijanov.

Komunisti so med drugim zah-

tevali znižanje tramvajskih tarif. Prejšnja leta se je občinska uprava izgovarjala, da ni pristojna za te probleme, ker je tramvajski proga bila v zasebni režiji, toda sedaj je proga prešla v pod občinsko upravo, kljub temu pa je ostalo pri starem.

Ze v prejšnjih mandatnih doba so se občinski svetovavci: pokojnik Riko Malalan in kasneje Stanek Hrovatin in Marija Bernetič zavezali za številne probleme, kot n.p.: za gradnjo stanovanjskih hiš, za ureditev cestne razsvetljave, za pospeševanje turizma, za ustanovitve postaje za prvo pomoč (Rdeči križ) itd. Komunisti so se zavezali tudi za izplačilo vojne odškodnine, za odplačilo razlaščenim zemljišč, za postavitev dvojezičnega pisarniškega, za namestitev poštnega uradnika, z znanjem slovenskega jezika itd.

Na Opčinah bi nujno morali zgraditi nekaj stanovanjskih hiš, saj mnogo družin prebiva v ne-zdravih in neprimernih stanovanjih. 18 let je že minilo od konca vojne, toda nekaj družin, ki so jim bombe uničile stanovanja, vedno prebiva v barakah.

Opčine so znane kot turistični središče. Toda v vsej tej povojni dobi ni občinska uprava poskrbela za olepšanje tega turističnega središča. Javna razsvetljava je vedno zelo pomanjkljiva, številne ceste so v zelo slabem stanju.

Spomladi letos so popravljali katere ceste. Toda ta popravila bila v resnici zelo površna in načrtna. Alpino ulico so asfaltirali le deloma. Prošnja, ki so jo prebivalci omenjene ulice naslovili na občinsko izpostavo, ni bila upoštevana. (Nadaljevanje na 4. strani)

Manifestacija goriških kmetov

Pretekli teden je bila v Gorici velika manifestacija kmetov iz vse pokrajine. Manifestanti, ki so se pripeljali v mesto s traktorji, so zahtevali agrarno reformo, odpravo spolovinarstva in dejansko ustanovitev samoupravne dežele Furlanija-Juljska krajina. (Gornja slika je bila posneta na goriškem Travniku)

